

Slagkracht

“Concreet is het leven samen te ballen in een vuist. Zo,” demonstreerde hij.

Jan Muilwijk Evers keek verbaasd naar zijn hand. Zijn linkerhand, waar hij er twee van had. Die hand zag er dreigend uit. Die was wat van plan. Hij dook weg op het moment dat hij zijn hand een beweging zag maken. Zijn hand dook echter achter hem aan, maar met een prachtige schijnbeweging raakte Jan buiten bereik van zijn hand. Niet voor lang. De hand richtte zich dreigend op. Opnieuw. Rood dooraderd, gespierd. Gespannen wachtte Jan de beweging van zijn hand af. Daar kwam de hand! Weer kon Jan op tijd wegduiken, ofschoon de hand achter hem aan dook. Niet veel later stond hij weer oog in oog met zijn hand. De hand had, nog meer dan eerst, de vorm aangenomen van een vuist. Jan zette zijn bril af, hoewel hij wist dat mensen met een bril niet geslagen mogen worden. Hij wilde niet graag geslagen worden, maar hij vreesde voor zijn bril. Deze hand zou het niet eerlijk spelen. Vanuit de linkerhoek dook de hand richting Jans gezicht. Doordat er toevallig een kiezelsteentje onder Jans schoen klem raakte, verloor hij min of meer zijn evenwicht. Dat was zijn geluk, want hierdoor miste de hand hem op een haar. Het was voor de hand ook geen geringe inspanning. Je zag hem naar adem happen. Jan kuchte een keer en leek te willen onderhandelen met de hand. Even leek de hand bereid tot een fase van onderhandeling, maar dat was slechts schijn. Hijgend van opwinding stonden de hand en Jan als twee kempfanen tegenover elkaar. Jan zag de spieren van de hand zich aanspannen. De allesbeslissende klap. De hand richtte zich op, Jan dook ineen. Hij dook naar links en dacht daar buiten bereik van de hand te geraken. De hand had dit echter doorzien en raakte Jan vol waar hij hem raken kon. Jan ging als een ledenpop tegen de vlakke. De hand ging triomferend op hem liggen.

10drie||8||20elf; vijftien, aug, 11; 6+10; augu; elf